

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 327/2021-26

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Jany Laššákovej v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Mgr. Zuzanou Bdžochovou, advokátkou, Palkovičova 16, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1ObdoV/12/2019 z 24. septembra 2020, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2Obo/9/2017 z 25. októbra 2018 v znení opravného uznesenia č. k. 2Obo/9/2017 zo 6. februára 2019 a opravného uznesenia č. k. 2Obo/9/2017 z 22. júla 2020 a proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Cbs 94/2003-1516 z 3. februára 2016 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **p r i j í m a** na ďalšie konanie **v č a s t i**, v ktorej sa sťažovateľ domáha porušenia práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1ObdoV/12/2019 z 24. septembra 2020, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2Obo/9/2017 z 25. októbra 2018 v znení opravného uznesenia č. k. 2Obo/9/2017 zo 6. februára 2019 a opravného uznesenia č. k. 2Obo/9/2017 z 22. júla 2020 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Cbs 94/2003-1516 z 3. februára 2016.
2. Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.
3. Návrhu na odklad vykonateľnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. januára 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, práva na kontradiktórne konanie podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru rozhodnutiami súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia (ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“).

2. V konaní pred všeobecnými súdmi vystupoval sťažovateľ v postavení žalobcu a z obsahu žaloby, ktorá bola súdu prvej inštancie doručená 22. júla 2003, vyplýva, že žalobca uzatvoril so žalovaným v 1. rade 7. októbra 1996 zmluvu o odplatnom prevode akcií kúpou č. 1613/1996, na základe ktorej žalobca kúpil 341 089 ks akcií spoločnosti [REDAKOVANÉ], na doručiteľa v menovitej hodnote 1 000 Sk za akciu. Dňa 7. októbra 1996 bola medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade uzavretá zmluva o založení cenných papierov č. 1613/1996/Z. Jej predmetom bolo zriadenie záložného práva na zabezpečenie pohľadávky vzniknutej na základe kúpnej zmluvy. V dodatku č. 1 uzavretom 13. marca 2001 ku kúpnej zmluve bolo v bode 2 dohodnuté, že v prípade, ak kupujúci nesplätí čo i len jednu splátku v plnej výške, stane sa splatný celý dlh, a to v nasledujúci deň po márnom uplynutí jednomesačnej lehoty určenej žalovaným v 1. rade kupujúcemu na zaplatenie splatnej časti kúpnej ceny s príslušenstvom.

3. V roku 2002 mala byť uhradená splátka č. 7 v sume 7 600 000 Sk, pričom táto uhradená nebola. Žalovaný v 1. rade bol v tom prípade povinný vyzvať ešte raz žalobcu na zaplatenie splatnej časti kúpnej ceny, ktoré však podľa tvrdení žalobcu nebolo kupujúcemu doručené. Výzva bola zaslaná doporučené do vlastných rúk, avšak na adresu [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]. Podľa žalobcu vzhľadom na skutočnosť, že poštovú zásielku označenú do vlastných rúk preberá štatutárny orgán alebo osoba ním splnomocnená, čo [REDAKOVANÉ] nebol, pretože nie je štatutárnym orgánom, nie je osobou splnomocnenou ani riaditeľom, nemožno výzvu považovať za doručenú. Aj napriek tejto skutočnosti [REDAKOVANÉ] zásielku prevzal 13. januára 2003, pričom obsah zásielky neoznámil žalobcovi.

4. V žalobe žalobca ďalej uvádza, že 15. januára 2003 zaslal žalovaný v 2. rade, [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] žalovanému v 1. rade ručiteľské vyhlásenie, z čoho vyplýva, že mal vedomosť o výzve adresovanej žalobcovi na úhradu splátky, zrejme [REDAKOVANÉ] ktorý výzvu žalovaného v 1. rade prevzal. Žalovaný v 2. rade bez vedomia žalobcu uhradil 14. februára 2003 dlžnú sumu, t. j. celý dlh, ktorý sa mal stať splatným márnym uplynutím jednomesačnej lehoty na zaplatenie splátky, a následne vykonal všetky právne úkony na zapísanie svojej osoby ako záložného veriteľa v Stredisku cenných papierov Slovenskej republiky, a. s. Podľa sťažovateľa žalovaný v 2. rade nemohol vstúpiť do práv žalovaného v 1. rade z dôvodu, že výzva na zaplatenie nebola žalobcovi doručená, ako aj z dôvodu, že žalovaný v 1. rade mal na účte zálohu na budúce splátky, z ktorej

mohol uspokojiť svoju splatnú pohľadávku spočívajúcu v neuhradení splátky v sume 7 600 000 Sk za rok 2002.

5. V Hospodárskych novinách 25. marca 2003 bol zverejnený obchod, z ktorého vyplývalo, že akcie na doručiteľa spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] sa predávajú, a to 169 021 ks akcií v hodnote 420 Sk za akciu. Zrealizovaný obchod bol uplatnením práva žalovaného v 2. rade ako ručiteľa a akcie, ku ktorým bolo zriadené záložné právo, nadobudol žalovaný v 3. rade. Konanie bolo vedené aj proti žalovanému vo 4. a v 5. rade, ktorých súd uznesením pripustil do konania v priebehu konania na súde prvej inštancie.

Žalobca v žalobe namieta, že nebola splnená zákonná podmienka podľa § 306 ods. 1 Obchodného zákonníka a čl. IV ods. 6 kúpnej zmluvy, pretože žalovaný v 1. rade nevyzval žalobcu na plnenie v primeranej lehote. Výzvu zaslanú žalovaným v 1. rade [REDAKOVANÉ] nemožno považovať za výzvu adresovanú žalobcovi. Podľa § 51 ods. 5 a 6 zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o cenných papieroch) v znení neskorších predpisov žalovaný v 2. rade si nesplnil oznamovaciu povinnosť a predaj nebol zrealizovaný za najvyššiu cenu, ako bolo možné dosiahnuť s vynaložením odbornej starostlivosti.

6. Na základe uvedeného a po následných zmenách žalobného petitu boli predmetom konania nasledovné nároky:

- Súd určuje, že „oznámenie plnenia zmluvných podmienok zmluvy č. 1613/1966 - výzva“, z 8. januára 2003 vydané žalovaným v 1. rade, doručované adresátovi [REDAKOVANÉ], riaditeľ,

[REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ],
je neplatné.

- Súd určuje, že plnenie žalovaného v 2. rade v sume 70 898 820 Sk na účel žalovaného v 1. rade z titulu ručiteľského vyhlásenia z 15. januára 2003 žalovaného v 2. rade za záväzky žalobcu vyplývajúce zo zmluvy o odplatnom prevode akcií kúpou č. 1613/1996 zo 7. októbra 1996 uzavretej medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade v znení jej dodatku č. 1 z 13. marca 2001 je neplatné.

- Súd určuje, že splatnosť záväzku žalobcu voči žalovanému v 1. rade zaplatiť celý dlh, vyplývajúceho zo zmluvy o odplatnom prevode akcií kúpou č. 1613/1996 zo 7. októbra 1997 uzavretej medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade v znení jej dodatku č. 1 z 13. marca 2001, nenastala, plnením žalovaného v 2. rade tento záväzok žalobcu nezanikol.

- Súd určuje, že prevod akcií emitovaných emitentom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], evidovanými v počte kusov 169 201, v menovitej hodnote jednej akcie 1 000 Sk v zaknihovanej podobe vo forme na doručiteľa pod č. [REDAKOVANÉ] z účtu majiteľa cenných papierov žalobcu na účel majiteľa cenných papierov žalovaného v 3. rade je neplatný, vlastníkom týchto akcií je žalobca.

- Súd určuje, že prevod akcií emitovaných emitentom žalovaným v 2. rade evidovaných v počte 169 021 kusov v menovitej hodnote jednej akcie 1 000 SKK v zaknihovanej podobe vo forme na doručiteľa pod č. [REDAKOVANÉ] registrovaný ako prechod akcií z účtu majiteľa cenných papierov žalovaného v 3. rade na účet majiteľa cenných papierov žalovaného v 5. rade je neplatný, vlastníkom týchto akcií je žalobca.

- Súd určuje, že prechod akcií emitovaných žalovaným v 2. rade evidovaných v počte 169 021 kusov v menovitej hodnote jednej akcie 1 000 SKK v zaknihovanej podobe vo forme na doručiteľa pod č. [REDAKOVANÉ] prevedených z účtu majiteľa cenných papierov žalovaného v 3. rade

na účet majiteľa cenných papierov žalovaného v 5. rade je neplatný, vlastníkom týchto akcií je žalobca.

7. Žalovaný v 1. rade vo vyjadrení k žalobe uviedol, že podľa splátkového kalendára splátka za rok 2002 do 31. decembra 2002 uhradená nebola, čo potvrdil aj žalobca. Žalovaný v 1. rade nebol oprávnený použiť časť peňažných prostriedkov zo sumy 43 000 000 Sk zaplatenej v zmysle dodatku č. 1 na splátku za rok 2002, ako to tvrdí žalobca, pretože bolo v dodatku č. 1 výslovne dohodnuté, že zo sumy 43 000 000 Sk sa započítajú prostriedky na splátku za rok 2001, 2009 a čiastočne za rok 2008. Žalobca sa dostal do omeškania s plnením splátky za rok 2002 a žalovaný v 1. rade bol oprávnený vyzvať žalobcu na zaplatenie splatnej časti kúpnej ceny pod následkom nadobudnutia splatnosti celého dlhu voči žalovanému v 1. rade. Túto výzvu z 8. januára 2003 adresoval žalovaný v 1. rade [REDAKOVANÉ] riaditeľovi žalobcu, na adresu sídla spoločnosti žalobcu.

8. Žalovaný v 1. rade ďalej doložil k vyjadreniu zápisnicu č. 8/2000 z rokovania predstavenstva žalobcu z 24. októbra 2000, kde v bode 6 je uvedené uznesenie č. 32/2000, ktorým predstavenstvo žalobcu zvolilo za riaditeľa [REDAKOVANÉ] a zároveň ho splnomocnilo plnou mocou na konanie v mene žalobcu, okrem iného aj v styku so žalovaným v 1. rade. [REDAKOVANÉ] bol tak oprávnený prevziať písomnosti od žalovaného v 1. rade adresované žalobcovi s tým, že práva a povinnosti s tým spojené vznikajú priamo žalobcovi. Predmetná výzva bola žalobcovi riadne doručená a bola spôsobilá vyvolať právne následky, začatie plynutia jednomesačnej lehoty pre uhradenie dlžnej splátky kúpnej ceny pod následkom nadobudnutia splatnosti celého dlhu pre jej márne uplynutie. Keďže žalobca ani v tejto jednomesačnej lehote neuhradil dlžnú splátku za rok 2002, stal sa splatným celý dlh. Dňa 20. januára 2003 bolo žalovanému v 1. rade doručené ručiteľské vyhlásenie žalovaného v 2. rade, v ktorom žalovaný v 2. rade písomne vyhlásil, že žalovaného v 1. rade uspokojí, ak žalobca nesplní záväzok splatiť splatný zostatok kúpnej ceny podľa kúpnej zmluvy vrátane príslušenstva pohľadávky a zmluvných sankcií. Keďže podmienky podľa § 303 Obchodného zákonníka boli splnené, žalovaný v 2. rade sa stal žalobcovým ručiteľom.

Žalovaný v 2. rade vo vyjadrení k žalobe navrhol, aby súd žalobu zamietol. Dôvody týkajúce sa skutkového stavu sú podľa žalovaného v 2. rade okrem iného v tom, že 11. decembra 2002 sa uskutočnilo medzi žalovaným v 1. rade, žalobcom a žalovaným v 2. rade rokovanie na Fonde národného majetku Slovenskej republiky, účelom ktorého bola kontrola uskutočňovania investícií, ako aj splácanie dohodnutej kúpnej ceny podľa zmluvy. [REDAKOVANÉ] ako riaditeľ spoločnosti žalobcu bol uznesením predstavenstva 24. októbra 2000 splnomocnený na konanie v mene spoločnosti aj v styku s Fondom národného majetku Slovenskej republiky. Toto splnomocnenie prezentoval na uvedenom rokovaní.

9. Krajský súd ako súd prvej inštancie žalobu rozsudkom z 3. februára 2016 zamietol. Odôvodnil to tým, že na určenie jednotlivých práv (nárokov) nie je daný naliehavý právny záujem. K dôvodom zamietnutia žaloby uviedol (s. 16, prvý odsek zhora): „*Naliehavý právny záujem, podľa ust. § 80 písm. c/ OSP, na určenie požadovanom v žalobe a jej rozšírení, je daný v prípade, ak by bez tohto určenia bolo žalobcovo právo ohrozené, alebo keby sa bez tohto porušenia stalo jeho právne postavenie neistým. Súd po vykonanom dokazovaní, dospel k záveru, že žalobca súdu nepreukázal naliehavý právny záujem v zmysle ust. § 80 písm. c/ OSP. čo je dôvodom na zamietnutie žaloby. Ako vyplýva z ustálenej judikatúry, určovacia žaloba má preventívny charakter, tzn. bude opodstatnená najmä v prípade, keď k porušeniu práva ešte nedošlo. Len čo je porušenie subjektívneho práva*

dokonané, čo zo znenia petitov žaloby jednoznačne vyplýva, mal žalobca žalovať na plnenie, event. reparáciu škodlivých právnych následkov, či už voči riaditeľovi [REDACTED] alebo žalovaným. V tomto prípade nie je daný naliehavý právny záujem na určovacej žalobe.“

10. Súd prvej inštancie zároveň uviedol, že z dôvodu opatrnosti sa zaoberal vecne aj jednotlivými nárokmi a odôvodnil ich na s. 16 – 18 napadnutého rozsudku krajského súdu. Z odôvodnenia vyplynulo, že súd sa nestotožňuje s právnym názorom žalobcu.

11. Proti rozsudku krajského súdu ako súdu prvej inštancie podal sťažovateľ odvolanie. Najvyšší súd ako súd odvolací rozsudok krajského súdu potvrdil. Vo vzťahu k danosti naliehavého právneho záujmu odvolací súd poukazuje na rôzne súdne rozhodnutia v tejto oblasti (body 29 – 32). Následne zopakoval, prečo súd prvej inštancie žalobu zamietol, pričom uviedol, že zaoberanie sa vecou samou možno považovať za nadbytočné (body 33 a 34). Odvolací súd uviedol, že na Okresnom súde Michalovce podal žalobca žalobu o zaplatenie 29 874 526,98 eur s príslušenstvom, teda žalobu o plnenie, ktorú súd zamietol. Odvolací súd zamietací rozsudok potvrdil a najvyšší súd rozhodnutie pre nedostatočné odôvodnenie zrušil a vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Odvolací súd skonštatoval, že *„ak žalobca podal žalobu na plnenie ešte pred skončením predmetného konania o podanej určovacej žalobe, a bol by aj daný prípadný naliehavý právny záujem v tomto určovacom konaní, podaním žaloby o plnenie zanikol. Vo všeobecnosti v prípade konania o plnenie súd rieši ako prejudiciálnu otázku, či medzi sporovými stranami došlo k porušeniu subjektívneho práva, ktoré zakladá žalobcov nárok na plnenie. Na doplnenie odvolací súd uvádza, že vo vyššie spomínanom konaní na plnenie, bolo predmetom konania zaplatenie náhrady škody, ktorú spôsobili žalovaní žalobcovi svojim konaním. Toto konanie spočívalo v tom, že v rozpore so Zmluvou nebolo žalobcovi ako kupujúcemu umožnené, splatiť v dohodnutej lehote splátku kúpnej ceny za predané akcie a ručiteľ splnil uvedený dlh namiesto žalobcu. Z uvedeného vyplýva, že o jednotlivých petitoch uplatnených žalobcom v tomto určovacom konaní, opätovne rozhodne ako o predbežných otázkach Krajský súd v Košiciach v konaní sp. zn. 2Cob/125/2014, prípadne Okresný súd Michalovce v konaní sp. zn. 16Cb/I/2012, preto nemôže byť daný naliehavý právny záujem v tomto konaní. S ohľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne posúdil neexistenciu naliehavého právneho záujmu v danom konaní.“* (body 36 a 37).

12. Vo vzťahu k procesnej námietke týkajúcej sa nepridelenia vecí na rozhodnutie zákonným spôsobom odvolací súd objasnil pridelovanie vecí, a to aj v kontexte dodatkov k rozvrhu práce. Tiež poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu o tom, že sudcovia prejednávajúci vec na krajskom súde nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodnutia vecí (body 38 – 42).

13. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 420 písm. e) a f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a § 421 ods. 1 CSP. K prípustnosti podľa § 420 písm. e) a f) CSP poukazoval na tieto nedostatky:

- Súd rozhodoval aj na základe vyjadrení žalovaných k odvolaniu, ktoré neboli sťažovateľovi doručené, čím bola porušená zásada kontradiktórnosti a rovnosti zbraní, a tým aj právo na spravodlivý súdny proces.

- Rozsudok je vnútorne rozporný, pretože v odôvodnení síce uvádza dôvody rozhodnutia o trovách konania, avšak výrok o trovách konania v rozsudku absentuje.

- Rozsudok je nepreskúmateľný a arbitrárny, pretože súd sa nevysporiadal so všetkými podstatnými námietkami. Sťažovateľ ale v dovolaní neuvádza, s ktorými konkrétnymi námietkami sa odvolací súd nevysporiadal.

- Odvolací súd bol nesprávne obsadený, keď z obsahu rozsudku vyplýva, že rozhodovali sudcovia: JUDr. Izakovičová, JUDr. Miničová a JUDr. Pramuková a zároveň sú uvedení aj v zložení: JUDr. Izakovičová, JUDr. Miničová a Mgr. Kúdelová.

- Pridelenie veci na krajskom súde bolo v rozpore so zákonom a súd sa nevysporiadal s námietkami vylúčenia sudcov krajského súdu.

Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP sťažovateľ namietal nesprávne a arbitrárne posúdenie nedostatku naliehavého právneho záujmu. Bol toho názoru, že právne posúdenie nedostatku naliehavého právneho záujmu je nesprávne, v rozpore s právnou teóriou a súdnou judikatúrou. Poukazoval na to, že naliehavý právny záujem je daný vždy, ak zo zápisu vo verejnom registri vyplýva, že tvrdené právo patrí žalovanému. Názor súdu, že podaním žaloby o plnenie naliehavý právny záujem sťažovateľa zanikol, nemá oporu, a to najmä vzhľadom na predmet tohto konania. Rozhodnutím o náhrade škody nemožno odstrániť právnu neistotu spoločnosti vo vzťahu k vlastníctvu cenných papierov, keďže na základe rozhodnutia o zaplatení náhrady škody nedôjde k zápisu sťažovateľa za vlastníka cenných papierov. Poukazoval tiež na to, že právny záujem vyplýva aj z toho, že právna istota sa nastolí vo vzťahu k viacerým osobám, ktoré nie sú sporovými stranami v tomto súdnom konaní. Tiež uviedol, že súd nesprávne posúdil dôkazné bremeno týkajúce sa skutkových a právnych okolností vo veci samej.

14. Najvyšší súd dovolanie odmietol. Vo vzťahu k jednotlivým procesným námietkam [§ 420 písm. e) a f) CSP] uviedol:

- Pripustil, že žalovaní sa k odvolaniu žalobcu vyjadrili a ich vyjadrenia súdom prvej inštancie a ani odvolacím súdom neboli žalobcovi doručené (spis neobsahuje doklad o doručovaní). Súd však nie je povinný donekonečna udržiavať stav konfrontácie medzi podaniami účastníkov konania, je iba na jeho posúdení, kde je rozumná hranica takúto konfrontáciu ukončiť (III. ÚS 144/2012, IV. ÚS 19/2012). Vo vyjadreniach žalovaní považujú rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny a v súlade s § 80 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), vyjadrenia preto neobsahujú právne argumenty žalovaných a ani názor, s ktorým by mohol žalobca polemizovať. Z uvedených dôvodov odvolací súd uzavrel, že v konaní pred odvolacím súdom nedošlo k vade zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP.

- Opomenutý výrok o trovách konania odstránil postupom podľa § 224 CSP, teda vydaním opravného uznesenia, ktorým súd tento výrok doplnil.

- Dovolací súd uviedol, že odvolací súd sa uspokojivým spôsobom vysporiadal so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán, dovolateľ preto nedôvodne namietal, že rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný, pričom za vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP nemožno považovať skutočnosť, že rozsudok nebol odôvodnený podľa predstáv dovolateľa. Rozhodnutie odvolacieho súdu nie je svojvoľné ani arbitrárne a nelogické, ktorým by dovolateľovi bolo upreté právo na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP.

- Vo vzťahu k nesprávne obsadeniu senátu dovolací súd uviedol, že zloženie senátu, ktoré bolo nesprávne uvedené na zadnej strane rozsudku, bolo odstránené postupom podľa § 224 CSP ako chyba v písaní.

- K námietke, že vec nebola pridelená na rozhodnutie zákonným spôsobom, dovolací súd uviedol, že preskúmal postup pri pridelení veci na krajskom súde a dospel k záveru, že vec bola pridelená náhodným výberom v súlade s dodatkom k rozvrhu práce. Poukázal na body 38 až 42 odvolacieho rozsudku, ktoré považuje za dostatočné. Vo vzťahu k námietke zaujatosti, ktorú sťažovateľ opakovane vznášal, poukázal na náležitosti námietky, a pokiaľ táto tieto náležitosti neobsahuje, súd na ňu neprihliada, čo bol aj prípad sťažovateľových námietok.

Vo vzťahu k namietanému nesprávnemu právnomu posúdeniu naliehavého právneho záujmu dovolací súd uviedol len to, že „*argumentácia žalobcu obsiahnutá v jeho dovolaní nie je zameraná na riešenie právnych otázok, ako to predpokladá ustanovenie § 421 ods. 1 CSP*“ (bod 35).

II. Argumentácia sťažovateľa

15. Proti rozsudku krajského súdu, rozsudku najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu a uzneseniu najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť pre porušenie základných práv a slobôd uvedených v bode 1. V ústavnej sťažnosti namieta nedostatky, ktoré sú uvedené v poradí, ako ich uvádza sťažovateľ:

- Sťažovateľ namieta porušenie práva na zákonného sudcu tým, že vo veci mal rozhodovať samosudca a rozhodoval senát, ako aj nesprávnym postupom pri pridelení spisu na krajskom súde.
- Sťažovateľ namieta nevysporiadanie sa s obsahom námietok na vylúčenie sudcov. Poukázal aj na postup predsedníčky senátu krajského súdu, ktorá o právnej zástupkyňi sťažovateľa zisťovala údaje o jej práceneschopnosti aj za obdobie, keď sa nekonali pojednávania.
- Sťažovateľ namieta, že vyjadrenie žalovaných k odvolaniu mu neboli doručené, čím malo dôjsť k porušeniu práva na rovnosť strán a kontradiktórne konanie.
- Sťažovateľ namieta porušenie práva na spravodlivý proces nesprávnym a arbitrárnym posúdením nedostatku naliehavého právneho záujmu, v dôsledku čoho žaloba bola zamietnutá a nebola vecne prejednaná.
- Sťažovateľ namieta aj nesprávne právne posúdenie jednotlivých nárokov, kde sťažovateľ reaguje na vecné právne posúdenie súdu prvej inštancie, ktorý sa vyjadril aj vecne k jednotlivým nárokom napriek tomu, že žalobu zamietol pre nedostatok naliehavého právneho záujmu.
- Sťažovateľ namieta nedostatky prvého opravného uznesenia k rozsudku odvolacieho súdu, pri vydaní ktorého poukazuje sťažovateľ na dva nedostatky: (i) súd v odseku 2 opravného uznesenia uvádza, že vo výroku a v texte odôvodnenia bola nesprávne uvedená spisová značka, pričom tento nedostatok opravované rozhodnutie nemalo, (ii) súd vydal opravné uznesenie tak, že je v ňom opätovne uvedený aj výrok I, pričom v rozsudku chýbal len výrok II o trovách konania.
- Sťažovateľ namieta nedostatky druhého opravného uznesenia k rozsudku odvolacieho súdu, ktoré obsahovalo chybu v písaní spočívajúcu v tom, že ako členka senátu bola namiesto JUDr. Kataríny Pramukovej uvedená JUDr. Lubomíra Kúdelová, pričom v záhlaví rozsudku bola správne uvedená riadna členka senátu JUDr. Katarína Pramuková. Sťažovateľ namieta, že z výroku opravného uznesenia nie je jasné, ktorá časť rozsudku sa opravuje, ani to, či sa vypúšťa alebo nahrádza meno a priezvisko iného sudcu.

- Sťažovateľ namieta, že rozhodnutie je formalistické a arbitrárne tým, že súd sa nevysporiadal s podstatnými dovolacími námietkami, čím bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces.

16. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Ďalej žiada obnoviť stav pred porušením práv sťažovateľa, priznať náhradu trov konania a odložiť vykonateľnosť napadnutých uznesení.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

17. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti ústavný súd skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

18. Ešte predtým, ako sa konkrétne vyjadrí k jednotlivým namietaným pochybeniam, vo všeobecnosti vo vzťahu k týmto námietkam ústavný súd uvádza, že nemôže pristupovať k ochrane základných práv a slobôd formalisticky, ale musí skúmať, či medzi namietaným pochybením súdu a tvrdeným porušením základného práva a slobody existuje príčinná súvislosť. Inak povedané, skúma, či namietané procesné pochybenie mohlo mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia. Tiež zdôrazňuje, že okolnosti odôvodňujúce existenciu tejto príčinnej súvislosti musí uviesť sťažovateľ. Ústavný súd z úradnej povinnosti neskúma skutkový stav. Aj z toho dôvodu je v zmysle § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde povinnosťou sťažovateľa uviesť konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Ústavný súd tiež dodáva, že k ochrane základných práv a slobôd pristupuje materiálne a skúma, či prípadný nedostatok má takú intenzitu, že možno konštatovať porušenie základného práva a slobody garantovanému ústavou. Treba v tomto kontexte dodať, že nie každé porušenie procesných predpisov preto nevyhnutne vedie aj k porušeniu sťažovateľových ústavných práv.

19. Ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť spĺňa predpoklady na prijatie na ďalšie konanie len v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu k námietkam uvedeným v bode 17 písm. d) a h) tohto uznesenia, ktoré sa týkajú právneho posúdenia nedostatku naliehavého právneho záujmu na určení a tiež vysporiadania sa s dovolacími dôvodmi. Týmto otázkami sa bude ústavný súd zaoberať v ďalšom konaní o ústavnej sťažnosti, z pohľadu odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu ohľadom naliehavého právneho záujmu, ako aj z pohľadu posúdenia vymedzenia tejto právnej otázky v dovolaní.

20. Vo vzťahu k týmto otázkam ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti (vychádzajúc z uvedených záverov) zistil, že nie je daný dôvod na jej odmietnutie v zmysle § 56 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd sa zaoberal namietanými nedostatkami a postupom všeobecných súdov pri ich posudzovaní (pozri body 11, 13 a 16 tohto uznesenia) a je toho názoru, že môžu byť dôvodom ústavnej nekonformnosti napadnutých rozhodnutí. Skúmanie týchto otázok bude predmetom ďalšieho konania.

21. Vo vzťahu k ostatným námietkam sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). Ústavnú sťažnosť pre porušenie ostatných práv (čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru) tak považuje za zjavne neopodstatnenú. Neopodstatnenosť jednotlivých namietaných porušení odôvodňuje takto.

22. Vo vzťahu k námietke, že vo veci mal rozhodovať samosudca a rozhodoval senát [sťažnostná námietka pod písm. a)], ústavný súd uvádza, že je síce pravda, že podľa § 36 ods. 3 OSP „*v konaní pred krajským súdom ako súdom prvého stupňa koná a rozhoduje s výnimkou prípadov uvedených v § 36b samosudca; v odvolacom konaní koná a rozhoduje senát*“. Ústavný súd zároveň dodáva, že skutočnosť, že namiesto samosudcu rozhodoval senát, nemohla byť podľa vtedy platnej úpravy ani odvolacím ani dovolacím dôvodom [§ 205 ods. 2 písm. a) OSP alebo aj § 237 písm. g) OSP]. Spôsobilým odvolacím a dovolacím dôvodom bolo aj nesprávne obsadenie súdu okrem prípadu, že namiesto samosudcu rozhodoval senát, čo bolo výslovne uvedené aj v texte zákona [§ 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) a § 237 ods. 1 písm. g) OSP]. Ak mal rozhodovať vo veci samosudca a rozhodoval senát, nešlo o vadu konania. Rozhodovanie senátom totiž konvalidovalo nedostatok obsadenia súdu, pretože predstavovalo kvalifikovanejší spôsob ochrany a rozhodovania vecí. Preto nemožno v následných konaniach argumentovať týmto nedostatkom. Navyše, konajúci senát rozhodol počtom hlasom 3:0, a teda ani z tohto pomeru nemožno vyvodiť pochybnosť o možnom inom výsledku, ak by vo veci rozhodoval samosudca. Ústavný súd je toho názoru, že na tento nedostatok je potrebné pozerieť z pohľadu materiálnej ochrany sporových strán, ktorá im práve rozhodovaním v senáte bola poskytnutá dostatočne. Aj z tohto dôvodu ústavný súd zastáva názor, že tento nedostatok nemá ústavnoprávnu intenzitu a neznamená porušenie práva na zákonného sudcu v zmysle čl. 48 ods. 1 ústavy. Vo vzťahu k námietke, že súd nedodrжал zákonný postup pri prideľovaní spisu, ústavný súd uvádza, že všeobecné súdy sa s touto námietkou správne a dostatočne vysporiadali v bode 38 až 42 rozsudku odvolacieho súdu a v bode 31 uznesenia dovolacieho súdu. V tom sa ústavný súd stotožňuje s touto argumentáciou a odkazuje na ňu.

23. Vo vzťahu k nevysporiadaniu sa s námietkami na vylúčenie sudcov [sťažnostná námietka pod písm. b)] je z ústavnej sťažnosti zjavné, že o vylúčení sudcov už vo veci bolo najvyšším súdom rozhodnuté. Najvyšší súd uvádza, že na ďalšie námietky neprihliadal, pretože neobsahovali potrebné náležitosti. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti neuviedol, či ďalšie námietky zaujatosti obsahovali napr. nejaké nové skutočnosti, pre ktoré by sa mali súdy týmito námietkami opätovne a nanovo zaoberať. Keďže ústavný súd nie je skutkovou inštanciou, je povinnosťou sťažovateľa popísať okolnosti a dôvody, v ktorých vidí porušenie svojich základných práv. Pokiaľ sú tieto neuvedené alebo sú uvedené nedostatočne, ústavný súd nemôže dospieť k záveru, že došlo k porušeniu sťažovateľom tvrdeného práva.

Vo vzťahu ku skutočnostiam, ktoré sťažovateľ uvádza v ústavnej sťažnosti, týkajúce sa postupu predsedníčky senátu, ktorá mala zisťovať informácie o právnej zástupkyňi sťažovateľa, najmä okolnosti jej práceneschopnosti, ústavný súd uvádza, že zisťovanie týchto skutočností považuje za primerané a prípustné, čo napokon vyplýva aj zo skutočnosti, že zo strany právnej zástupkyne skutočne došlo k ospravedlneniu jej neúčasti z pojednávania. V tomto postupe súdu nevidí ústavný súd porušenie práva na súdnu ochranu a rozhodovanie vecí nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 48 ods. 1, resp. čl. 46 ods. 1 ústavy.

24. Vo vzťahu k nedoručeniu vyjadrení žalovaných k odvolaniu [sťažnostná námietka pod písm. c)] ústavný súd uvádza, že doručovanie vyjadrení protistrane má význam vtedy, ak obsahuje relevantné nové argumenty, skutočnosti alebo dôkazy, na ktoré by mohol sťažovateľ zareagovať a bol by spôsobilý viac objasniť skutkový stav alebo predostrieť súdu ďalšiu, inú alebo novú právnu argumentáciu. Sťažovateľ vôbec neuviedol, ktoré tvrdenia žalovaných mali takú zásadnú relevanciu, že bolo potrebné a nevyhnutné sa k nim vyjadriť. Tieto tvrdenia neuviedol ani v ústavnej sťažnosti. Sťažovateľ sa obmedzil len na strohé konštatovanie, že nedošlo k doručeniu vyjadrení žalovaných k odvolaniu. K dodržaniu princípu kontradiktórnosti však nemožno pristupovať schematicky a formalisticky, ale je potrebné sa zaoberať potenciálom vyjadrení, ktoré neboli doručované. Sťažovateľ na túto svoju povinnosť (zaoberať sa vecnou stránkou jemu nedoručených podaní) úplne rezignoval. Potom mu možno ťažko prisvedčiť, že vyjadrenia obsahovali určité podstatné skutkové alebo právne argumenty. Vo vzťahu ku posudzovaniu kontradiktórnosti konania sa ústavný súd už vyjadril, že ochrana základných ľudských práv a slobôd by mala byť praktická, účinná a funkčná. Aj z tohto dôvodu nie je bezvýhradným zástancom formalistického prístupu pri posudzovaní kontradiktórnosti konania (I. US 155/2020). Podľa ústavného súdu nie je nevyhnutné, aby bolo vyjadrenie doručované protistrane, pokiaľ sa v ňom len opakujú už uvedené argumenty. Ako už ústavný súd uviedol, sťažovateľ neuviedol, aké nové argumenty uviedli žalovaní, na ktoré chcel sťažovateľ nevyhnutne reagovať. Napokon, táto argumentácia sa mohla prejaviť v rámci dovolania, kde ju sťažovateľ tiež nerozvinul. Preto ústavný súd nemôže konštatovať, že nedoručenie vyjadrení žalovaných k odvolaniu malo ústavnoprávny rozmer a zasiahlo do základných práv a slobôd sťažovateľa.

25. Vo vzťahu k vytýkaným nedostatkom týkajúcim sa nesprávneho právneho posúdenia jednotlivých nárokov sťažovateľa súdom prvej inštancie [sťažnostná námietka pod písm. e)] ústavný súd uvádza, že vytýkanie týchto nedostatkov v konaní o ústavnej sťažnosti nemá žiadnu relevanciu. Žaloba sťažovateľa bola zamietnutá z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu. Pokiaľ súd prvej inštancie nad rámec svojej povinnosti uviedol svoje právne posúdenie jednotlivých nárokov, ide o právne posúdenie, ktoré je v rozhodnutí nadbytočné a môže zbytočne vyvolávať zmätok, a to práve v tom smere, že žalobca má potom potrebu reagovať aj na toto právne posúdenie, ktoré je však v kontexte rozhodnutia irelevantné. Ak totiž súd zamietne žalobu pre nedostatok naliehavého právneho záujmu (teda vlastne procesne), uvedené zároveň znamená, že súd nemá vec vecne prejednať a vyjadrovať sa k vecnej stránke veci. Napokon, právne posúdenie jednotlivých nárokov sťažovateľa nevykonal ani odvolací súd v rámci odvolacieho konania, a to práve z týchto dôvodov.

26. Vo vzťahu k opravnému uzneseniu, v ktorom súd doplnil výrok o trovách konania [sťažnostná námietka pod písm. f)], ústavný súd sa nestotožňuje s názorom sťažovateľa. Je neprípustné nahliadať na procesné úkony súdu, ako aj strán takto formalisticky bez prihliadnutia na kontext súdneho konania. Ak aj najvyšší súd v opravnom uznesení uviedol, že vo výroku a texte odôvodnenia bola nesprávne uvedená spisová značka, hoci táto bola uvedená správne a zhoduje sa s tou, ktorú súd uvádza v opravnom uznesení, nemožno toto vnímať ako vadu konania s ústavnoprávnou intenzitou. Vo vzťahu k doplneniu výroku o trovách konania nemožno prisvedčiť sťažovateľovi, že výrok I bol uvedený duplicitne. V úvode opravného uznesenia je jasne uvedené, že ide o doplnenie druhého výroku. Uvedenie prvého výroku má súvis práve s nadbytočným opravovaním spisovej značky v prvom výroku.

27. Čo sa týka námietky týkajúcej sa druhého opravného uznesenia [sťažnostná námietka pod písm. g)], kde bola chyba v písaní v tom, že ako členka senátu bola namiesto JUDr. Kataríny Pramukovej uvedená JUDr. Lubomíra Kúdelová, pričom v záhlaví rozsudku bola správne uvedená riadna členka senátu JUDr. Katarína Pramuková, ústavný súd uvádza, že táto námietka je neopodstatnená. Z textu opravného uznesenia aj v spojení s jeho odôvodnením jasne vyplýva, aká chyba sa opravovala a ako došlo k jej opraveniu. Z textu opravného uznesenia jasne vyplýva, že chyba vo vymenovaní členov senátu je len na konci napadnutého rozhodnutia, nie v záhlaví, kde bolo zloženie senátu uvedené správne. Tiež je jasné, ktorá členka senátu bola uvedená nesprávne, teda že namiesto JUDr. Pramukovej bola uvedená JUDr. Kúdelová. Tento nedostatok teda v žiadnom prípade nemôže mať ústavnoprávny rozmer a je len demonštráciou formalistického vnímania procesu sťažovateľom.

28. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta aj porušenie práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru. Sťažovateľ jednak v sťažnosti jednoznačne neuviedol, akým postupom všeobecných súdov malo dôjsť k zásahu do majetkových práv sťažovateľa, možno sa však domnievať, že sťažovateľ túto súvislosť vidí práve v tom, že predmetom konania bolo určenie vlastníckeho práva k akciám, teda k určitému majetku. V tejto súvislosti treba uviesť, že k porušeniu práva na ochranu majetku nedochádza automaticky v každom prípade, v ktorom je predmetom súdneho konania určité majetkové právo. Ústavný súd týmto rozhodnutím prijíma vec v časti na ďalšie konanie a bude sa zaoberať aj posúdením naliehavého právneho záujmu všeobecnými súdmi. Ústavný súd sa teda bude zaoberať otázkou, či všeobecné súdy mali a mohli vec vecne prejednať, nie tým, či v dôsledku nesprávneho vecného prejednávania došlo k zásahu do majetkových práv sťažovateľa. Sťažnostné námietky [pod písm. d) a h)], ktoré budú predmetom ďalšieho konania, súvisia s právom sťažovateľa na spravodlivý proces, teda s právom sťažovateľa na vecné prejednanie jeho veci, ktoré mu dosiaľ nebolo poskytnuté.

29. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). Ústavný súd na základe uvedeného odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru.

30. V časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru [sťažnostné námietky pod písm. d) a h)], ktoré sa týkajú právneho posúdenia nedostatku naliehavého právneho záujmu na určenie a vysporiadania sa s dovolacími dôvodmi], ústavný súd prijíma sťažnosť na ďalšie konanie. Namietanými nedostatkami sa bude súd zaoberať v ďalšom konaní o ústavnej sťažnosti.

IV.

Odklad vykonateľnosti napadnutých rozhodnutí

31. Sťažovateľ žiada aj o odklad vykonateľnosti napadnutých rozhodnutí. Rozsudok krajského súdu obsahuje výrok o zamietnutí žaloby a následne výroky o povinnosti nahradiť trovy konania jednotlivým žalovaným v špecifikovanej sume, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Rozsudok najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu obsahuje potvrdzujúci výrok. Prvé opravné uznesenie k tomuto rozsudku obsahuje výrok, že *„žalovaní majú nárok na náhradu trov odvolacieho konania“*. Druhé opravné uznesenie k tomuto rozsudku obsahuje opravu v mene priezviska sudkyne, ktorá bola členkou konajúceho senátu. Uznesenie najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu obsahuje výrok, že *„dovolanie žalobcu sa odmieta“* a *„žalovaní 1), 2), 4) a 5) majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania“*.

32. Ústavný súd konštatuje, že v danom prípade nie sú splnené podmienky na odklad vykonateľnosti napadnutých rozhodnutí v zmysle § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Vo vzťahu k rozsudku odvolacieho súdu, opravným uzneseniam k nemu a uzneseniu dovolacieho súdu ústavný súd konštatuje, že neobsahujú výrok, ktorý znie na určité plnenie. Pri takýchto výrokoch pojmovane neprichádza do úvahy odklad ich vykonateľnosti, a to s účinkami, ktoré sleduje sťažovateľ podaným návrhom. Podľa § 232 ods. 1 CSP vykonateľnosť je vlastnosť súdneho rozhodnutia ukladajúceho povinnosť plniť, ktorá spočíva v možnosti jeho priamej a bezprostrednej vynútiteľnosti zákonnými prostriedkami. Keďže napadnuté uznesenia neukladajú žiadnu povinnosť na plnenie, vyhovením návrhu sťažovateľa na odklad ich vykonateľnosti by nedošlo k zmene vzniknutého právneho stavu.

33. Vo vzťahu k rozsudku krajského súdu ústavný súd pripúšťa, že tento rozsudok obsahuje aj výrok na plnenie, avšak len v časti, ktorá sa týka povinnosti žalobcu nahradiť žalovaným trovy konania v konkrétnej výške. Všeobecné súdy totiž podľa vtedy platného procesného predpisu, Občianskeho súdneho poriadku, pri uložení povinnosti nahradiť trovy konania zároveň vyčíslili aj ich výšku. Ústavný súd však v tejto súvislosti uvádza, že podľa § 129 zákona o ústavnom súde *„ústavný súd môže na návrh sťažovateľa odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak by právnymi následkami napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu hrozila závažná ujma a odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom“*. Predpokladom pre odloženie vykonateľnosti napadnutých rozhodnutí je teda hrozba závažnej ujmy, pričom odloženie vykonateľnosti nemôže byť v rozpore s verejným záujmom. Vo vzťahu k naplneniu predpokladov na odloženie vykonateľnosti napadnutých rozhodnutí sťažovateľ neuviedol žiadnu argumentáciu, a teda nepreukázal, že právnymi následkami napadnutého právoplatného rozhodnutia krajského súdu o trovách konania (keďže len vo vzťahu k nemu možno uvažovať o odklade vykonateľnosti) by hrozila závažná ujma a aká. Skôr bude v tomto prípade platiť, že uložená povinnosť na zaplatenie trov konania nepredstavuje pre sťažovateľa hrozbu závažnej ujmy, a to aj v kontexte hodnoty predmetu sporu a nákladov, ktoré sťažovateľ s týmto sporom kontinuálne znáša, napr. aj v podobe trov svojho vlastného právneho zastúpenia.

34. Keďže neboli dané dôvody na priznanie odkladného účinku napadnutých rozhodnutí, ústavný súd tomuto návrhu nevyhovel.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. júna 2021

Peter Molnár
predseda senátu